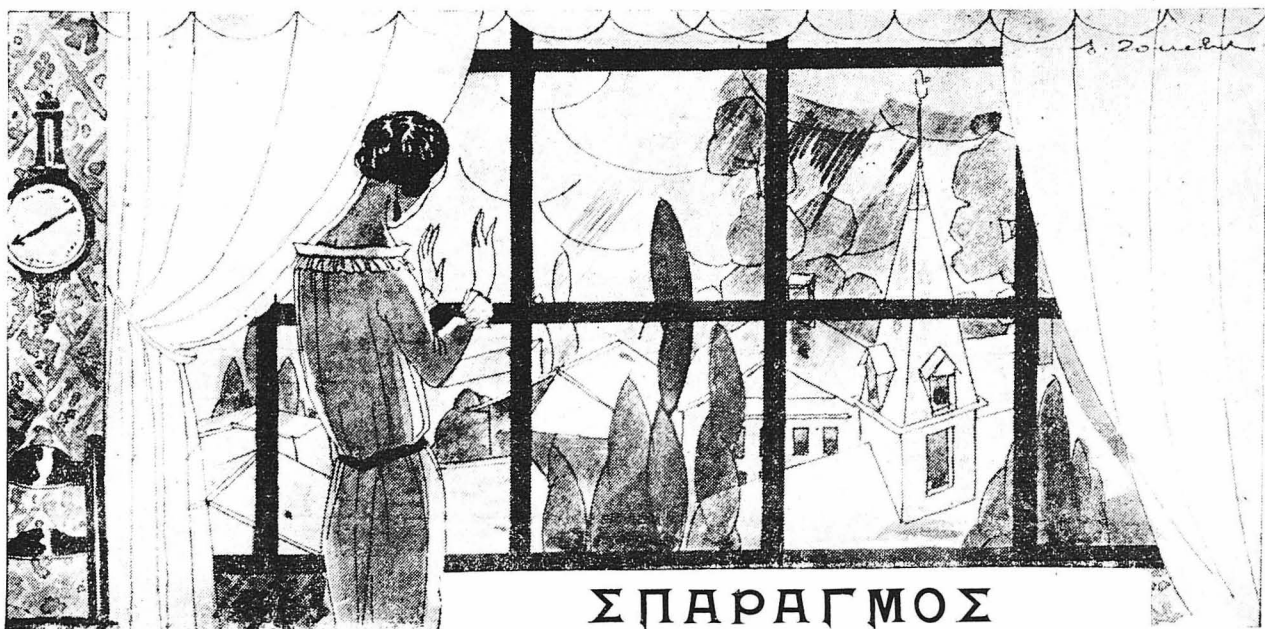

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Σ Π Α Ρ Α Γ Μ Ο Σ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Είχαν μυριστεί πώς ή γυναίκα του ήταν φευγάτη, μά κανείς δεν φανταζότανε την αλήθεια. Νόμιζαν πώς τάζαν ταγκρίζει και πώς ή Άννα είχε πάει ίσως ταξιδιάκι ως την επαρχία, στους δικούς της...

Όλη τη νύχτα το παιδί του φλογιζότανε απ' τον πυρετό. Ο κύριος Ζαχαρίας άκουμπούσε κάθε τόσο το μάγουλό του στο μετωλό του και άποτραβιόταν γεμάτος άπελπισία. Το μικρό ψηφόνανε, τά μάτια του ήταν θολά, ή πνοή του σφουριχτή... Ο κύριος Ζαχαρίας δάγκωνε καταστενοχωρημένος τις γραμμές του, φυσούσε δυνατά σαν να του πλακώνονταν το στήθος... Η δυστυχία του ήταν μεγαλύτερη απ' τις δυνάμεις του, δεν μπορούσε πειά να βασιάξη...

Τό πρωί που πήγε ο γιατρός κρεμάστηκε άπανου του μέ βουρλωμένα μάτια, ζητιανεύοντας μια προηγορη λέξι, λιγη έλπίδα... Ο γιατρός τον προηγορησε όπως μπορούσε κ' έφυγε βιαστικός, θελοντας να προφτάση και τους άλλους άρρωστους του.

Ο Ζαχαρίας ξανάπαψε τώρα να ηγαίνει στο γραφείο του, έμεινε πειά στο σπίτι, βυθός και λυπημένος, πλάι στ' άρρωστο παιδί του. Σπαραζόταν ή καρδιά του να τό βλέψη να ύποψφρη έτσι, χωρίς να μπορη να του κάμη τίποτα, πολλές φορές σηκωνε τά ματια του ψηλά και μουρμούριζε φρικτά παραλόνα στο Θεο, πούμενε άσμποντες κ' αδιάφορος στα βάσανά του.

Πολλές φορές εκεί που καθότανε πλάι στ' άρρωστο παιδί του, τινάζοντε άπάνω σαν άλιπιασμένος, άρταζε τό καπέλλο του στο χέρι κ' έφευγε για να τρέξη σαν κυνηγημένος στους μακρουνούς δρόμους, έχοντας ανάγκη αέρα, νομίζοντας πώς κάτι βαρύ έλλακωνε τη καρδιά του και τό πνεύμα του...

Ερχόντουσαν στιγμές που άπολημονούσε ολότελα τη γυναίκα του, σαν να μην ύπηρεζε ποτε, σαν να μην την γνώρισε ποτε, σαν να μη τον πότισε τόσα και τόσα φαμαράκια.

Του τη θύμιζαν μολαταύτα ταχτικά οί γείτονες κ' οί φίλοι. Ξέραν πώς τό παιδί του ήταν άρρωστο και κοντα στη μια έρωτη ή οχοιανε κ' ή άλλη, για κείνη :

— Άνιβηκε ή Άννα ;
Για να γλυτώση απ' την περιέργεια του κόσμου, για να λυτρωθή απ' τη ντροπή που δοκιμάζε κάθε στιγμή, αναγκάσθηκε να δημιουργή ένα άκομα ψέμμα :

— Η Άννα ;...Θεέ μου !...Μή τό ρωτάτε, πάει να τρελλαθή !... Γλύστρησε στη σκάλα της θειάς της κ' έργαλε τό πόδι της ! Τι συμφορε κ' αυτή !... Κρεββατωθηκε πειά και δεν μπορεί να κουνιθή ούτε τόσο... Κι' όλο ρωτάει για τό παιδί... Τό παιδί και τό παιδί... Αναγκάζουμε να της λέω ψέμματα. Τι να κάρω ; Τι να κάρω ;...

Τά πιστευαν οί γνωστοί του όλ' αυτά ; Μπροστά του νάνανε πώς τ' άκούγανε σοβαρά, μ' ένδιαφέρον. Πισω του όμως ;...Πισω του ;...

Όστούσ φαινεται πώς τον λυπόντουσαν και δεν λείπανε απ' τό σπίτι απ' τη μέρα π' άρρώστησε τό

παιδί του. Η καλωσίνη τους αυτή τον συγκινούσε, τούφερε δάκρυα στα μάτια, μά του μγάλωνε και τό παράνομό του για τη γυναίκα του. Ήταν δυνατόν να μην έμαθε τη θρώστητα του παιδιού ! Στην Άθήνα θίτανε κάπου ζουμένη, γι' αυτό δεν είχε καμιά άμφιβολία. Θά τρέλνε και θά έπέβλεπαν τό σπίτι. Τότε όμως γιατί να μη γυρίση ; Έμαθε πώς τό παιδί ήταν άρρωστο ; Και δεν σπαραζήθηκε ή καρδιά της ;

Μολαταύτα δεν είχε τη δύναμη να θυμάση μαζί της. Απύοτανε μοναχή, λυπότανε πολύ, ή καρδιά του γινόταν ζομιάτια...

Μιά νύχτα που καθόταν βουβός και θλιμμένος πλάι στο κρεββίτι του παιδιού του, μια σκιψη γεννήθηκε άξαρνα στο μυαλό του. Αναστεναζε μ' άνακούφισι, μουρμούρισε κάτι κουνώντας τό κεφάλι του κ' έτρεξε στο γραφείο του...

Η ύπνρέτρια ήταν στην κουζίνα και τοίμαζε κατάπλασμα, μια γετινοσισα πούμενε στο σπίτι απ' τη μέρα που χειροτέρεψε τό μικρό, κοιμότανε ντυμένη καθώς ήταν, πάνω σ' έναν καναπέ μ' άνοιχτό τό στόμα, γουργουρίζοντας πιαράξανα...

Ο κύριος Ζαχαρίας κάθισε στο γραφείο του, πήρε τό λεύκωμα της κυρίας του, τ' άνοιξε σε μια σελίδα κ' άρχισε να κάνη δοκιμές για να πετύχη τό γραφικό της χαρακτήρα. Το κατάφερε πάνου—κάτου, έβγαλε ύστερα χαρτί και φακέλλο κ' άρχισε να γράψη :

« Αγαπημένε μου Ζαχαρία :

« Είμαι λιγάκι καλύτερα. Πώς είνε τό παιδί ; Ξέρωσα να σου πώ προχτές να μου κατεβάσης τη γράμμα μου... »

« Όταν τελειώσε τό γράμμα, τό κύταξε ευχαριστημένος, τόκλεισε σ' ένα φακέλλο και πανάγραψε :

Κύριον

Ζαχαρίαν Καταρέλον

Άθήνας

Πινδάρου * *

Κόλλησε τό φακέλλο, τόκρυψε στην τσέπη του και ξαναγύρισε κοντά στο παιδί του...

Είχε καταστρώσει πειά τό σχέδιό του. Θά κατέβαινε τό πρωί στον Πειραιά και θά άρρηνε τό γραμμα στο ταχυδρομείο... Την ίδια μέρα τό άπογευμα, την ώρα που αυτός θάλειτε έξω, θά τό πήγαινε ο γραμματοκομιστής στο σπίτι. Πώς θά της φαινόνταν της ύπνρέτριας ! Θά του τό φύλαγε να του τό δώση τό βράδυ, τρέχοντας να τον συνυπαντήση στη σκάλα. Κι' αυτός θάπαίξε τό μέρος του θαυμάσια. Όσο γι' αυτό ό ήταν βέβαιος πως θά τό κατάφερε μια χαρά...

Τό πρωί που βγήκε από τό σπίτι πήρε τό τρέμ του Μαρμαλείου, κατέβηκε στο Μοναστηράκι κι έτρεξε να πάρη τό τρέινο. Σε είκοσι λεπτά ήτανε στον Πειραιά. Τραβήξε ίνια στο ταχυδρομείο, κόλλησε γραμματόσημα κ' έφριξε τό γράμμα στη θυρίδα. Ξαναγύρισε ύστερα στο σταθμό ευχαριστημένος, μπηκε στο τρέινο και

